

LOJZIKA.

Igrica v štirih dejanjih in dveh slikah.

Spisal Rud. Pečjak.

O se be :

Katra, vdova.

Lojzika, njena hčerka.

Huda Mica, jajčarica.

Tonček,

Jožek,

Otroci. Angeli.

} vaška otroka.

Čas: sedanjost.

Prvo dejanje.

Prvi prizor.

(Tonček in Jožek.)

(Pozorišče: Gozd pozimi, v daljavi vasica. Kraj gozda znamenje, ob njem par štorov. Bolj pozno zvečer.)

Tonček (pride z desne strani, v roki nosi butaro drv, obleko ima raztrgano. Zebe ga in kliče). Jožek, Jožek, pojdi no hitro! Kmalu bo tema. (Gleda nazaj.) Kar pusti, Jožek, če ne moreš izpuliti. Bova prišla pa še jutri po drva.

Jožek (priteče na oder, v roki prinese tudi butaro drv. Ravno tako velik kot Tonček). Joj, joj, pa je res že temno! (Gleda nazaj, potegne Tončka za suknjič in z roko kaže.) Lej, Tonček — tamle — ali se ti ne zdi, da gre tamle strah? Ali ne vidiš, da se nekaj črneга premika? Joj, joj, gotovo je strah! Samo strah mora biti večji. Veš, Šimnov Urh mi je pravil, da je še večji kot naša cerkev in da sega z rokami gor do zvezdic. Nože, oh, te ima pa tako velike, da stoji lahko z eno nogo v naši vasi, z drugo pa v Lazini ali pa še dlje. (Se boječe stiska k Tončku.)

Tonček (pogumno). Ej nič ni, nič. Meni so pa rekli mama, da je strah v sredi votel, zunaj ga pa nič ni.

Jožek. Ker ga še niso videli. Urh ga je pa videl in je rekel, če je strah jezen, da strašno vpije in ropota — tako da se kar hiše tresejo. Oči se mu pa tako svetijo, da se kar zemlja posveti.

Tonček. Jaz pa naši mami verjamem, ki vedo več kot Šimnov Urh.

Jožek. Pa je le nekaj tamle! (Kaže zopet z roko.) Je pa kakšen mladi strah. Pojdiva hitro, da naju ne ujame.

Tonček. Jaz se ga nič ne bojim. Saj, če nabirava drva za našo bolno mamo, nama ne sme storiti nič hudega. Saj naju Marija varuje. Vidiš, če bi pa midva kar tako tukaj letala, da bi mama ne vedeli, potem bi pa že smel strah naju zapoditi. (Vzameta butari, gresta naprej in se pred znamenjem ustavita.)

Tonček. Ti, jaz bom pa tukajle prosil Jezuščka za našo mamo. Morda bo naredil čudež in mama bodo zdravi, ko bova prišla domov. Saj so mi mamica že pravili, da je Jezušček že velikokrat tako naredil. (Poklekne na butaro in moli.) Oh, Jezušček, daj, da bodo naša mama zdravi. Prosim Te jaz, Tonček, ki sem lačen in ki me zebe in ki imam vse čevljičke in hlačke raztrgane. Oh, Jezušček, daj, da bodo naša mama zdravi, da mi bodo spekli štruco, zašili hlačke in kupili nove čevljičke. Jezušček (pokaže z roko na Jožka), poglej Jožka! Nič ni raztrgan in nič ni lačen, ker ima zdravo mamico. Jezušček, kako bi bilo tudi Tebi hudo, če bi Ti umrli mamica — da bi ostal sam na svetu. Prosim Te, jaz strgani Tonček! Ozdravi mamo in naredi čudež. (Vstane in reče Jožku.) Jožek, prosí še ti Jezuščka za našo mamo.

Jožek (poklekne). Jezušček, vse Ti je že Tonček povedal, kako mu je hudo. Midva sva prijatelja in jaz ga imam tako rad in njegovo mamo tudi. Saj so mi dali letos tako lepo mucko. Če boš dal zdravje njegovi mami, boš videl, Jezušček, kako bova pridna. (Vstane.)

Tonček. Zdaj pa le hitro pojdiva, meni se zdi, da so mama že kar zdravi. (Odideta.)

Drugi prizor.

(Katra in Lojzika.)

(Nekaj časa je oder prazen. Čimdalje bolj temno postaja in veter piha.)

Katra (pride počasi z desne strani na oder. Z eno roko se opira ob palico, z drugo pa pelje Lojziko, deklico sedmih let. Zavita je v raztrgano obleko, v roki ima čulo). Čakaj, Lojzika, te bom zopet nesla. (Poskusi jo vzdigniti, pa ne more.) Ti ubogi moj otrok, da bi vsaj ti ne trpel. (Jo poboža.) Ali si kaj lačna? Na, tukaj imam še eno skorjico. (Vzame iz cule suho skorjo kruha in jo dá Lojziki.) Lej, Lojzika, saj se že vidi vasica. Kmalu bova tam. Prosila bom tam ljudi, da ti bodo dali belega kruha in gorko, mehko posteljco. (Poskusi jo zopet vzdigniti, posreči se ji in jo pritisne k sebi.) Oj, kakó sem na smrt utrujena!

Lojzika. Mama, saj imajo tam gotovo dosti belega kruhka. Tudi vam ga bodo morali dati, saj ste vi tudi lačni.

Katra. Jaz, Lojzika, jem takrat, ko vidim, da ti ješ. Če nisi ti lačna, jaz tudi nisem. (Pride pred znamenje.) Oh, Marija — ti imaš otroka, jaz ga imam. Ti ljubiš svojega, jaz ljubim pa tole Lojziko! (Zajoka.) Samo ti veš, kako jo ljubim, kako se mi smili, ko ji ne morem dati tega, kar mora dati mati otroku. Marija, ker ne morem jaz, preskrbi nocoj ti Lojziki posteljco in kos kruha. (Počasi sede pred znamenje in ihti nekaj časa.) O Marija, vsaj otroku pomagaj! Jaz rada stradam!

Lojzika. Mama, ali ne gremo v vas, kjer imajo bel kruh in gorko posteljco?!

Katra (počasi in s trudom). Malo bova še počili — — potem te — — bom pa vso — pot nesla, Lojzika — vso pot. Oh, kakó me mrazi — trudna! (Nekaj časa molči, potem pa govori kot v sanjah.) Odšla sem pred leti — — kot nevesta — iz te vasice, sedaj sem prišla nazaj — — bolna beračica. (Vzdihne.) Tod sem včasih pevala kot dekle, zdaj jokam, — — Oh, ljubi Bog — — zakaj si mi vzel moža — tam v mestu, zakaj si pustil, da so ga umorili stroji — in da so mene vrgli ljudje izpod strehe — sedaj na zimo — mene in Lojziko.

Lojzika. Mamica, kako me zebe!

Katra (se predrami in jo hitro pritisne k sebi). Malo se še — — odpočijeva — malo — malo — samo malo — Tebe pa zavijem, da te ne bo zeblo. (Počasi in s trudom vleče obleko raz sebe in zavija Lojziko.) Tako — tako — če tebe ne zebe, tudi mene ne — — Samo malo — malo — odpočijeva — Lojzika — samo — malo — (Nekaj časa je vse tiho.)

Lojzika. Mama, mene je pa strah! (Čez nekaj časa glasneje:) Mene je pa strah! (Zaihti.)

Katra (počasi in pretrgano). Ne — ne — strah — ne — ne — Lojzika — Joj — joj — Lojzika — koliko — kruha! Oj, Lojzika — kru-ha — bele-ga! Potice — vidim — Sam kruh — kruh — kru-u-uh —

Lojzika. Kje je kruh, mama? Bel kruh — jaz bi ga tako rada! Saj ga nimate, mama! (Premor.) Mene zebe!

Katra. Ze-be? — Pri — peči — gor-ko — gor-ko! — Lojzika — Ti v — posteljci? — Atek — je — tu-kaj — Kruh — kruh — sam — kruh — kru-u-uh —

Lojzika (joka). Mama, mama, poj-dimo no v vasico.

Katra (je sklonjena čez deklico). Jej — jej — Lojzika! — Bel — bel — kruh — kruh — (Mrmra še nekaj nerazločnega.)

Lojzika (zavita v cunje v naročju umirajoče matere). Mama, vstanite, — mama, mama!

Katra (s pojemajočim glasom). Kru-u-uha — —

Lojzika. Vstanite, gremo v vasico! (Čez nekaj časa.) Mama, vstanite! (Jo potegne za obleko.) Mama, ne umrite! (Zajoka.)

Tretji prizor.

(Prejšnji, huda Mica.)

Mica. (Suha, sključena in v obraz vsa rdeča. Na hrbtu ima košek, v roki palico. Se ustavi in odloži košek.) Danes pa, danes! V trgu dobra kupčija. (Si mane roke in potem išče nekaj v košku.) Pri vsakem jajcu tri krajcarje, in pri kokoši krono. Samo škoda, da ne vem za nobeno gnezdo več tod okoli.

Bom pa poleti toliko bolj vse kote prebrskala. (Iz koška potegne steklenico.) Zdajle se bo pa zares prileгло! (Pije, se stresne, pljune in potem se obriše okoli ust. Lojzika zaihti v strahu.)

Mica (nekaj časa posluša, potem pa udari s palico ob tla). Če ne najdeš miru in pokoja, duh, pojdi odtod stran — kdor si že. Pri hudi Mici ga ne boš našel. Je sama velika grešnica, ne boji se pa nikogar ne! (Se obrne in se počasi in strahoma bliža znamenju.) Stran, stran, kdor ni s tega sveta! (S palico maha okoli.)

Lojzika. Mama, mama, držite me! S palico me bo. (Se stiska k materi.)

Mica. Kaj pa delaš tukaj, ti otrok, ponoči!

Lojzika. Mama, mama, kako je huda in grda.

Mica. Ne boj se, otrok neumni, jaz sem huda, grda pa ne! Mica sem, jajčarica v vasi. (Gre k otroku, ki se drži mrtve matere.) Križ božji! — Tu je, pa smrt! Oh, smrt, smrt, smrt! (Potiplje mrtvo Katro, potem dela križe.) Naj ti odpusti Bog vse grehe! In pojdi v nebesa, da ne boš strašila stare Mice. (Prime Lojziko.) Otrok neumni, ti pa z menoj, da ne zmrzneš. Tamle imam jaz bajto, tamle! Mama je pa v nebesih, pusti jo.

Lojzika (se drži krčevito matere in zre prestrašeno na Mico). Pustite me, vi ste grdi in hudi. Vi niste moja mama. Jaz bom pri mami.

Mica (potegne Lojziko s silo od matere). Tako, tako! Ali se ne bojiš mrliča? Še mene je groza... Z menoj boš šla, po mater pa pridejo drugi. (Gre h Katri in jo položi ob znamenju. Lojzika plane k materi in se je drži.) — Prižgati moram še. K luči pridejo angeli, v tempo pa uni iz pekla. (Gre h košku, vzame vun kosček sveče, jo prižge in posveti Katri v obraz.) Joy, pa tako znan se mi zdi ta obraz! Odkod si se vzel? (Nekaj časa jo gleda.) Če ti nisi iz Gabrove kajže, tista Katra, ki je šla v mesto, — pa naj ne bom jaz več huda Mica. Pokaj si pa prišla domov? Kajža ni več Gabrova — ni je več v naši vasi! Zdaj je kajža last hude Mice, ki stoji tu-le pred teboj. Pa zaradi tega bi ti ne bilo treba umreti. Saj

bi bili lahko obe v kajži, če nisi dobila druge po svetu. Oh — Katra — Gabrova Katra, kmalu bi te ne bila spoznala. To je pa tvoja punčka. No, no, no! (Jo prime in vleče od matere.) Kako si ji podobna. Če mi bodo dali kakšen groš, boš pa pri meni ostala. Gotovo bi me tvoja mama ne pustila na miru, če bi te ne vzela, sirota, pod streho — v Gabrovo kajžo. V Gabrovo kajžo —

Lojzika (zajoka). Mama, mama!

Mica. Te bom že za kaj porabila. Boš pa z menoj jarčke prodajala, pa jajčke pobirala, pa krajcarje štela.

Lojzika (se brani in se trga od Mice). O Marija, pomagaj mi, da ostanem pri mami.

Mica (jo vleče s silo za seboj in maje z glavo). Katra, Gabrova Katra — kdo bi si mislil? Pa ta punčka! No, no, no. Le lepo pojdimo! Ljudem povedat.

Zastor pade.

Drugo dejanje.

(Poleti. Gozdiček tik pred vasjo. Na levi se vidi par hiš.)

Prvi prizor.

(Tonček, Jožek in nato več otrok.)

Tonček (priteče od leve, ima zašito, oprano obleko in nov klobuk in čevljičke. V eni roki ima šopek rož, v drugi pa kos kruha. Se ustavi sredi odra.) Mama so zdravi, hlače imam zašite, nov klobuk imam in kos kruha imam. (Kaže.) Zato pa nesem Jezuščku rožic. (Steče proti desni.)

Jožek (priteče za njim, v roki ima šopek rož). Tonček, Tonček! (Steče za njim.)

(Nekaj časa ostane oder prazen, odzadaj nekdo žvižga: »Na planincih lušno je...« Nato pritečejo od leve otroci, na glavi imajo venčke iz rož. Primejo se za roke, se vrtijo v krogu in pojejo):

Ringa, ringa raja,
sredi, sredi gaja,
ringa, ringa raja,
Stanko z glavo maja —
aja, aja, aja — —

(Vsi se zasmеjejo in pokažejo Stanka. Potem zavpije eden izmed njih.) Huda Mica gre, huda Mica! (Vsi zbežijo proti levi, nekaterim padejo venčki z glave.)

Drugi prizor.

(Mica, Lojzika.)

Mica (pride v zamazani obleki, ruto nazaj zavezano. Za njo pride Lojzika, bledega obraza, bosa, v raztrgani obleki in nepočesana. Na roki ima košarico in gleda žalostno v tla). Po tri krajcarje mi jih moraš prodati, da veš, — v gradu lahko plačajo. Pa tisto pesmico jim zapoj, ki sem te jo naučila. Ali jo še znaš?

Lojzika (pogleda boječe Mico). Bojim se, zapodili me bodo — ne grem rada.

Mica. Moraš, pravim. Naj ti kdo kaj naredi — temu že jaz pokažem. (Žuga z roko.) Zapoj pesmico.

Lojzika (gleda v tla in začne peti, izprva potih, nato čimdalje bolj glasno in s čuvstvom):

Nimam mamice,
atka sem zgubila,
nimam bratca, sestre,
kak bi jih ljubila.
Dajte kruhka mi,
ki imate mamo,
dajte krajcar mi —
oh, recite: damo.

Mica. Zdaj pa le idi in dobro opravi! In v štacuni mi kupi —! (Dá ji steklenico za žganje.)

Lojzika. Pravijo, da ste vi — — — (Mica jo hudo pogleda in Lojzika odide, ne da bi skončala stavek.)

Tretji prizor.

(Mica sama.)

Mica (gleda za njo). Že slutiti. Kdo ji je le povedal? Menda zopet tista dva paglavca! (Čez nekaj časa.) Pa ona ne sme tega vedeti. Naj ostane nedolžna in naj ne izve, da je to greh, ker prodaja ukradene reči. Greh naj bo moj. O Mica, Mica, zastonj ti ne pravijo huda Mica. Tudi tatinska si! Tatinska Mica! (Počasi odide, odkoder je prišla.)

Četrti prizor.

(Tonček in Francek.)

(Oba pritečeta na oder brez šopkov in vsak s kosom kruha.)

Jožek. Oh, kako sem se ustrašil hude Mice!

Tonček. Jožek, meni se pa Lojzika smili. Poglej jo, kako žalostno gre. (Gleda za Lojziko.) Gotovo je lačna. Jaz sem že zadnjič prosil mamico, da bi jo k nam vzeli. Ravno tisto noč ji je umrla mamica, ko sva midva naši mami zdravje izprosila.

Jožek. Joj, če bi tebi mama umrla, pa bi tudi tebe vzela huda Mica, Tonček. Pa jaz bi te ne pustil pri nji, ponoči bi prišel, ko bi ona spala, ali pa ko bi je ne bilo doma, pa —

Tonček (veselo). Dajva ji Lojziko vzeti!

Jožek. Dajva, Tonček. Toda ponoči jo morava vzeti. Podnevi, ko je svetlo, bi nas Mica videla in bi nas ujela in Lojziko bi vzela, naju pa natepla. Ponoči, ko bo tema, pa ne bo mogla za nami, tudi če bo zvedela. In ponoči, ko ne bo imela Lojzika kam iti in bo raztrgana in lačna, se bo vsakemu smilila in jo bodo gotovo vzeli, kamor jo bova pripeljala. Jo bodo morali. Podnevi bi se jim tako ne smilila.

Tonček. Kam jo bova pa peljala? Kam daleč jo morava, da je Mica ne dobi.

Jožek. Veš, kaj bova naredila? Jaz imam na Zvirčah strica, to je daleč od tukaj. Kaj, ko bi jo k njemu peljala, potem je huda Mica gotovo več ne dobi.

Tonček. Pa jo bodo stric vzeli?

Jožek. Saj jo bodo morali, ko bodo videli, da je lačna in raztrgana in da je noč, in da nima kam iti. Zato jo bova pa ponoči pripeljala. In midva jih bova lepo prosila in jaz bom imel strica tako rad!

Tonček. In obiskala bova Lojziko večkrat, da ji ne bo dolgčas. Ko bo pa Lojzika velika in se ne bo več bala hude Mice, bo pa k nam prišla. Veš, ko je človek enkrat velik, potem se nikočar več ne boji.

Jožek. Kako jo bova pa mogla odvesti?

Tonček. Ponoči, ko bo tema. Mice tako ni dolgo domov. Še nocoj bova šla po njo. (Si sežeta v roke. Odzadaj nastaja hrup, otroci vpijejo: Tatica, tatica! Lojzika joka.)

Jožek. Tonček, Tonček, poglej, kaj delajo z Lojziko!

Tonček. Dajva jih!

• Peti prizor.

(Prejšnja, Lojzika in otroci.)

(Na oder priteče Lojzika, vsa razkušana in košarica z jajci ji pade na tla. Lojzika se zgrudi na kolena in joka. Za njo vpijejo otroci: Tatica, tatica!)

Jožek in Tonček. Jo boste pustili, ali ne? Kaj vam je naredila?

Več glasov. Boš še katerikrat prodajala ukradena jajca!

Lojzika. Saj nisem vedela! Saj bi jih rajši ne, pa sem morala.

Tonček. Vas ni sram? Lojzika ni kriva, ona je revica brez mamice in ateka. Huda Mica je vsega kriva.

Več glasov. Pojdimos k hudi Mici, saj nas je dosti. (Vsi razen Tončka in Jožka stečejo proti desni in vpijejo.)

Šesti prizor.

(Tonček, Jožek, Lojzika.)

Tonček. Revica, ná kruha, če si lačna. (Iz žepa potegne kos kruha in ga ji dá.)

Jožek. Midva te bova pa danes vzela hudi Mici, ko bo noč in ne bo Mica vedela. (Lojzika zajoka.)

Tonček. Ne zaspi! Moli k angelčku varihu in naju čakaj!

Lojzika (joka). Spet bom tepena.

Jožek. Dajva jo sedaj vzeti! (Odzdaj hrup in vpitje.)

Tonček. Dajva! (Primeta Lojziko za roki in jo vlečeta raz oder.) Le hitro!

(Otroci prilete na oder in za njimi huda Mica.)

Mica (jezno). Paglavci, jaz vam že pokažem! (Jožek in Tonček zbežita z Lojziko raz oder in otroci zbežijo za

njimi. Huda Mica teče za njimi in privleče čez nekaj časa Lojziko nazaj na oder. Tukaj se za hip ustavi in jezno reče:) Tudi ti, tudi ti, trma trmasta! Ti paglavci! (Zažuga z roko, potem pa prime deklico in jo s silo vleče z odra.)

Zastor pade.

Tretje dejanje.

(Majhna sobica pri hudi Mici. Vse je razvlečeno. Lojzika oblečena ob oknu, ki je nalahko odprto. Tema je, ob posteljici je stol.)

Prvi prizor.

(Lojzika sama.)

Lojzika (moli). Oh, mama, kako je meni hudo, če bi vi vedeli. Danes sem bila zopet tepena. Ona me tepe in vsi otroci razen Tončka in Jožka me tepejo in pravijo, da sem tatica. Pa ni res, mamica! Oh, mamica moja! zakaj ne pridete póme (joka), saj sem vaša, samo vaša. Tonček in Jožek sta rekla, da me bosta danes rešila in peljala nekam daleč od tukaj. Pa jaz se tako bojim, jaz bi najrajši videla, da bi me vzeli vi, mamica. Zdaj moram iti pa vun, da bom počakala Tončka in Jožka, saj Mice ne bo še domov.

Drugi prizor.

(Prejšnja, Tonček in Jožek.)

Tonček (skozi okno). Lojzika, Lojzika, póte sva prišla, jaz Tonček in Jožek. Ne boj se, hude Mice še ne bo domov; je pri Kajžarjevih.

Lojzika (boječe). Kam me bosta pa peljala?

Jožek. Le hitro vun, vun, te že skrijeva.

Lojzika (se prekriza). V imenu Očeta... Angelček varih moj, varuj me. (Zleze skozi okno. Zunaj se sliši glas: Bežimo!)

Zastor pade.

Četrto dejanje.

Prva slika.

(Pokopališče, mesec sveti.)

Prvi prizor.

(Tonček, Jožek in Lojzika.)

Lojzika (pride počasi od desne. Jožek in Tonček jo držita vsak za eno roko). Kje so mamica? Meni je tako hudo. Posloviti se moram.

Tonček (boječe). Te ni strah, Lojzika?

Jožek (tudi boječe). Ob tej uri, pravijo, da mrtvi vstanejo. Mene je strah! (Jožek in Tonček ostajata zadaj, Lojzika gre počasi naprej.)

Lojzika. Oh, ko bi vstali mamica, jaz bi jim vse povedala in bi jih prosila, naj me vzamejo s seboj. Tamle je njih grob! (Steče tja, pade na grob in zajoka.)

(Jožek in Tonček gresta nekoliko nazaj. V zvoniku bije ura.)

Jožek. Mene je strah! Pustiva jo, naj se izjoka, greva potem ponjo!

Tonček. Lojzika, Lojzika, pojdi, gremo, naju je strah. (Obstaneta kraj odra in čez nekaj časa odideta.)

Lojzika. Oh, mama, ko bi vas mogla odkopati, da bi prišli vun in bi videli, kako vaša Lojzika joka, kako je bleda in raztrgana! Potem bi me gotovo vzeli s seboj!

Tonček (za odrom). Lojzika, Lojzika, lepo te prosiva, pojdi no! Naju je strah!

Lojzika. Mama, pridite vun in me vzemite, saj sem samo vaša.

Drugi prizor.

(Lojzika, mamica in angelčki.)

(Hípoma se zasveti, prikaže se mamica v beli obleki in v dolgih, razčesanih laseh. Svetloba izgine.)

Mamica. Lojzika, tvoje solze so pri- tekle noter k meni v grob skozi to suho zemljo in tvoj jok se je slišal v nebesa. Prišla sem póte. (Se prikloni in jo po- boža.)

Lojzika. Saj sem vedela, da boste prišli. Kako ste lepi, mamica! (Skoči k njej in ji objame kolena.) Sedaj vas več ne izpustim, mamica!

Mamica. Bleda si in raztrgana, pa v tvojih očeh je nedolžnost. Peljala te bom s seboj, Lojzika. Lej, prosila sem Je- zusa, da me je pustil iti póte. S seboj pa sem pripeljala angelčke, ki ti bodo dali peruti in boš z njimi zletela v nebesa.

Lojzika. In z vami, mama!

(Svetloba zasiže, prikaže se mnogo angelčkov, ki se razvrstijo v krogu okoli mamice in Lojzike. Za odrom pojo angeli.)

Druga slika.

(Pokopališče kot v prvi sliki.)

Prvi prizor.

(Tonček in Jožek.)

Tonček (ki se z Jožkom počasi bliža grobu). Sedaj je ne smeva več pustiti, izjokala in zgovorila se je že z mamico. Ojunačiva se in pojdiva!

Jožek. Mene je strah! (Čez nekaj časa.) Lojzika, Lojzika, pojdi, gremo! Ali te ni strah? Pojdi, da nas ne dobi huda Mica. K stricu te peljeva, jaz Jožek in Tonček, ki ti dobro želiva in boš nama sestrice.

Tonček. Kaj, če je umrla, Jožek!? Lej, nič se ne gane! Morda je prišla mamica iz nebes in jo je vzela. Morava iti k nji, naj bo, kar hoče. Saj nama ne sme storiti nihče nič hudega, ker sva Lojziko rešila.

Jožek (ki pride s Tončkom boječe h grobu, se skloni k Lojziki in jo prime za roko). Lojzika, vstani, gremo! — Oh, Tonček, umrla je! (Oba jo privzdigneta in jo gledata.)

Oba. Lojzika, Lojzika. (Zajokata.)

Drugi prizor.

(Prejšnja. Angelček.)

(Svetloba zasiže, prikaže se angelček. Tonček in Jožek ga gledata in klečita ob mrtvem truplu.)

Angelček. Oh, Jožek in Tonček, kako je lepo v nebesih pri ljubem Boгу in med angelčki. Hvala vama, ki sta Lojziko rešila. Goreče bo za vaju pro- sila, da prideta tudi vidva za njo v ne- besa. Ne bo vaju pozabila! (Za odrom zápojô angeli.)

Zastor pade.

